

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theses Theologicae De Homicidio

Huygens, Gommarus

Lovanii, [1684?]

Conclusio Tertia. Dictarum Propositionum doctrina manifestè repugnat
præcipuis Evangelii regulis, & Spiritui Christi.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10951915-6

Licitum est tam *Hæredi quàm Legatario contra injustè impedièntem ne vel hæreditas adeatur, vel legata solvantur, se taliter defendere; sicut & jus habenti in Cathedrali, vel præbendam contra eorum possessionem injustè impedièntem.* Omnes istæ Propositiones secundùm anteriorem Conclusionem falsæ sunt, quia illic ostensum est illicitè occidi hominem, nisi occidatur secundùm exceptiones, quas Divina auctoritas, sive datâ lege generali, sive jussione speciali fecit ab indefinito ac universali hoc mandato, *non occides*: & nisi insuper excludatur finis malus, & caveatur ordo perversus. Quod primum horum, id est, exceptiones concernit, incumbit istarum propositionum Authoribus ostendere, ubi Divina auctoritas à generali mandato *non occides*, exceperit occisionem hominis nitentis calumniam inferre, impingentis alapam, vel fuste percutientis: & similiter, ubi eadem auctoritas exceperit occisionem hominis auferentis unum aureum. Par obligatio illis incumbit circa homicidia, quæ Propositio 32 & 33 velut licita defendunt. Jam verò certissimum est, quod neque lege generali, neque jussione speciali Deus ejusmodi exceptiones fecerit circa præceptum, *non occides*: Nullibi enim in Scriptura sacra, aut traditione Divinâ talium exceptionum fit mentio. Quod ad secundum attinet, omninò necessum est, hic intervenire defectum circa finem talium homicidiorum: etenim (ut nihil dicam de fine vanitatis, honoris mundani, avaritiæ, ambitionis, aut alterius finis mali) semper in his contingit inverteri ordinem amoris circa finem. Siquidem juxtâ primam dictarum propositionum vita hominis, quin & salus ejus æterna postponitur vanissimo isti honori, qui captatur ex occisione hominis nitentis inferre calumniam, impingentis alapam, &c. Juxtâ secundam, postponitur uni aureo: conformiter loquendum de tertiâ, & quarta. In his omnibus clarum est, amoris ordinem perverti; quandoquidem quis eligat vitam hominis, & salutem ejus æternam perdere, ut sibi servet antè enumerata, quæ omnium judicio vitâ hominis & potissimum salute ejus æternâ sunt incomparabiliter inferiora. Hæc vide latius deducta in Conclusionem 3. Thesum, quas defendimus die 27. Januarii 1684.

CONCLUSIO TERTIA.

Dictarum Propositionum doctrina manifestè repugnat præcipuis Evangelii regulis, & Spiritui Christi.

Quotquot Christiani sumus, unâ cum Diabolo pompisque & operibus ejus, Mundi regulis & Spiritui ipsius renuntiavimus: & ex adverso Evangelium Christi, & spiritum ejus in ipsa Religionis Christianæ susceptione professi sumus. Jam verò non magis directè lumen tenebris, quàm Regule Evangelii propositionibus istis, & Spiritus Christi genio illarum opponitur. Ut ex hoc parallelo manifestum est.

EVANGELIUM.

Si quis te percusserit in dextram maxillam, præbe illi & alteram.
Matth. 5.

PROPOSITIO XXX.

Fas est viro honorato occidere invasorem, qui nititur calumniam inferre, si aliter hac ignominia vitari nequit: idem quoque dicendum, si quis impingat alapam, vel fuste percutiat, & post impactam alapam vel ictum fustis fugiat.

Diliges proximum tuum sicut te ipsum. Quousque hæc dilectio se extendere debeat explicat S. Joan. Nos debemus pro fratribus animas ponere. 1. Joan. 3.

PROPOSITIO XXXI.

Regulariter occidere possum furem pro conservatione unius aurei.

Qui vult tecum iudicio contendere, & tunicam tollere, dimitte ei & pallium.

Non solum licitum est defendere defensione occisiva quæ actu possidemus; sed etiam ad quæ jus inchoatum habemus, & quæ nos possessuros speramus. Eiusdem Farinæ est 33.

Erunt fortè, qui dum corticem dictarum regularum aspiciunt, persuadere nobis volent, quod verba Christi de præbendâ alterâ maxillâ, & dimittendo pallio, non ut præceptum, sed solummodo veluti consilium accipienda sint: quibus respondendum, esse vera præcepta, quæ etsi non semper in facto, tamen in præparatione cordis servanda sint: nam præceptum generale quo proximum, & speciale quo Matr. 5. jubemur diligere inimicos, & benefacere his qui oderunt nos, obligant ut quilibet sic animò preparatus sit & compositus; ut dum in maxilla percutitur, aut tunica ejus tollitur, non solum nullam vindictam exspectat; sed ut etiam in alterâ maxillâ percuti paratus sit & pallium dimittere, si proximi tamquam infirmi salus, ita postulet. *Ista præcepta docet Augustinus Epist. 5. ad Marcellinum, magis ad præparationem cordis, quæ intus est pertinere, quam ad opus quod in aperto sit; ut teneatur in secreto animi patientia cum benevolentia, in manifesto autem id fiat, quod eis videtur prodesse posse, quibus bene velle debemus.*

Regulis Evangelii consonat Spiritus Christi, de quo 1. Pet. 2. Cum malediceretur, non maledicebat; cum pateretur non comminabatur; tradebat autem iudicanti se injustè. Hunc Spiritum à Christiano quolibet exigit ipse Christus, dum se Viam vocat; ut se sequamur, jubet; & specialiter à se disci vult quia misis est, & humilis corde. Ex his perspicuum est; dictas Propositiones non minùs directè opponi Spiritui Christi, quàm illius Evangelii Regulis repugnare ostensum est. Atque hinc facillè conjicimus quæ causa sit, quod laxitatum Patroni in tot casuum, ut vocant, resolutionibus, nullius rei minùs quàm dictarum Regularum Evangelii, aut Spiritus Christi mentionem faciunt. Quippè si aut Regulas illas protulissent, aut Spiritum Christi vel leviter insinuassent, velut ad Solem tenebræ, ita perniciosæ illæ & scandalosæ laxitates fugissent. Quid ergo, Evangelium non legerunt? Legisse credimus. Cur igitur Evangelio sententias suas non accomodarunt? Quia præformatâ opinione, ac sententiâ ex ratiunculis quibusdam (de quibus postea) ex sui instituti Casuistis & Scholasticis, ex hodierna prava vivendi consuetudine, & propensione naturæ corruptæ, aut ex aliis ejusmodi præjudiciis dictas Regulas Evangelii legerunt, non tam animo ex illis discendi, quid de occisione hominis sentire deberent, quàm intentione regulas ipsas ad præconceptas à se sententias torquendi. Nec tamen solent ejusmodi Authores Evangelii Regulas pro suis istis sententiis in scriptis, aut libris adferre, veriti proculdubio ne qui illa legunt, secùs quàm ipsi vel hinc sentire discerent. Similem ob rationem iidem illi laxitatum Patroni Scripturæ Sacræ ac SS. Patrum, & potissimum Augustini lectionem non multum suadere, imò dissuadere potius solent, donec tam adversus hos, quàm adversus illam invictos, vel pertinaces potius fecerit laxiorum quorundam Theologorum per annos aliquot continuata lectio. Quid verò in hisce laxitatibus cum aliqua specie dici potuisset de Spiritu Christi? Huic enim nîl commune cum occisione hominis pro alapa, pro anreo, pro obtinenda Cathedra. Et ut de Cathedra sic obtenta aliquid dicamus, quàm bellè qui ad hanc per homicidium pervenisset, docuisset antedictas Evangelii regulas! Quomodo ille à Spiritu Christi alienissimus, cum sancto Paulo prædicasset hunc Scripturæ locum: *qui spiritum Christi non habet hic non est ejus.* Quod hunc locum attinet, quàm lubenter mentionem ejus faciunt laxitatum impugnatore, tam illubenter illum audiunt earum Patroni; nec mirum; hic namque unus sufficit ad eliminandum, non solum antedictas laxitates de homicidio, sed etiam ad extirpandum laxitates cæteras in quavis aliâ materia Theologiæ Moralis. Omnis namque laxitas est secundum corruptionem naturæ; id

id est, faver concupiscentiis à peccato acceptis, & ad peccandum inclinantibus; ubi ex adverso spiritus Christi & ejus vivendi modus corruptioni sive concupiscentiis directissime contrariantur. Nam tormentis à se susceptis docuit Christus vincere concupiscentiam carnis, sicut suâ paupertate docuit qualiter superanda concupiscentia oculorum, & denique suâ humilitate modum tradidit debellandi superbiam vitæ. Tria hæc, scilicet tormenta, paupertatem, & humilitatem complexa fuit Crux, in cujus amplexu & bajulatione Christianos præiit Christus ut ejus exemplum sequantur quotidie. A Christo namque dictum est: *qui vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me*; ut hinc intelligamus, quod in ferenda quotidie cruce ad imitationem Christi consistat præcipuum munus hominis Christiani; ita ut summa vitæ, ac proinde etiam doctrinæ Christianæ debeat esse Christus crucifixus: quibus conforme est illud sancti Pauli: *Non judicavi me scire aliquid inter vos nisi Iesum Christum, & hunc Crucifixum*. 1. Corint. 12. ergo præcipuum Paulinæ, id est, Christianæ Theologiæ principium est, Christus crucifixus sive Spiritus Christi oppositus cupiditatibus & corruptioni naturæ, adeoque directissime contrarius principiis Theologiæ laxioris, quorum unicus scopus est, favere cupiditatibus ac corruptioni naturæ, & eum in finem Dei præcepta inflectere, mutilare, ac tollere, donec in illis aut nihil, aut parum molestiæ superfit respectu naturæ corruptæ; uti clarum est in dictis quatuor Propositionibus de homicidio.

CONCLUSIO QUARTA.

Horrenda Corollaria deducuntur ex ante allegatis Propositionibus de Homicidio.

EX quatuor ante assignatis Propositionibus de homicidio sequitur 1. Quod cuilibet homini competat potestas judicandi, condemnandi, & exequendi in causa sanguinis. Nemo enim in dictis Propositionibus excipitur, ut ei non liceat hominem occidere propter *calumniam* vel *alagam*, aut ob *invasionem bonorum*, ad quæ occisor jus habet, vel qua se possessurum sperat. Si cuilibet competat illa potestas, igitur etiam competit privato, quantumvis hebeti & injusto, adeoque ad id muneris ineptissimo, & quidem ob *alagam* quam nulla Respublica censuit extremo supplicio puniendam.

2. Inferitur, quod cuilibet habeat potestatem judicandi, condemnandi, & sententiam exequendi in causa sanguinis, etsi nullus extiterit accusator, & testis nullus præter solum illum vindicem. Nam Propositiones nil ejusmodi requirunt. Quid hoc corollario horribilius?

3. Sequitur, quod cuilibet detur potestas in casibus qui in Propositionibus exprimuntur, in propria sua causa judicandi, & adversam suam partem condemnandi ad mortem. Quis hic non videat manifestam impietatem?

4. Propositiones istæ inclinant, ut sententia mortis in Adversarium statuatur, & executioni mandetur illo tempore, quò egregius ille iudex ad hæc est maximè indispositus, id est, dum *calumniam* perpeffus, *alagâ* aut *fusse percussus* passione fervet & furit adversus eum quem censet interficiendum. Quid magis brutum?

5. Propositiones istæ Reo ad mortem condemnando nullam permittunt facultatem, ut super incompetencia Judicis, quantumvis inepti, iniqui, imo & inimici excipere valeat; nullus Reo conceditur defensionis modus, nam inauditus, inscius, & nil tale suspicatus, ad mortem condemnatur & re ipsa occiditur. Ubi Leges? Ubi Canones? Ubi Ratio?

6. Non conceditur morituro vel momentum temporis, ut de rebus suis, nequidem iis quæ animam, & aternitatem concernunt, disponere, imo vel cogitare possit. Quomodo hæc consistunt cum Fide Christiana?

7. Sanguinatio illo tribunali nemo eximitur, nihil adversus illum valet immunitas Ecclesiastica, nihil suprema potestas: quia in Propositionibus nulli omninò excipiuntur, modo *calumniam occisori inferre nitantur, aut bona qua ille possessurum sperat, invadant, vel occisorem* quo-